

СВЪТУЛКА

който не бѣше още залянъ отъ водата. Дойдоха хора, изнесоха детето на брѣга и съ разтривки го свѣстиха. Тамъ дойдоха всички учители и кметътъ на селото.

— Кой го спаси? — запита кметътъ.

— Качо, Качо, го извади. — завикаха децата и избутаха Качо напредъ.

— Браво, юнакъ! — каза кметътъ. — Каква награда искашъ?

— Награда ли? Искамъ да се уча, ама тато не ме пуца.

— Той вече знае да чете! Самичъкъ се е научилъ, — викаха децата.

— Да учишъ ли? Че това е най-лесното.

На другия день, въ чисти дрехи, които му подари бащата на спасеното дете, Качо седѣше на първия чинъ въ класната стая. Всичко му се струваше като сънъ. Той просто гълташе думитѣ на учителя и скоро стана единъ отъ първитѣ ученици и децата го обикнаха скоро

Пжчезаръ Станчевъ

ГОШО

Гошо, маминъ Гошо,
Гошо, момче лошо,

Гошо, маминъ сине,
Де безъ тебъ ще мине?

Ту съсъ батя си се сбиль,
Ту прозорецъ си счупилъ;
Ту въ долапа ще се сврешъ,
Захаръ тамо да крадешъ!

Ти съ другаритѣ не знаешъ
Мирно, кротко да играешъ:
Я, ржка ще ти извиятъ,
Я ще те набиятъ!

А щомъ седнешъ да ядешъ,
Ще захванешъ да ревешъ,
Че и кака ти Мария
Топи въ твоята чиния!

Вечеръ на кревата
Дигнешъ си краката,
Риташъ въ лѣво, въ дѣсно —
Все ти тебе тѣсно!

Гошо, маминъ Гошо,
Гошо, момче лошо,
Гошо, маминъ сине,
Де безъ бой ще минешъ?

Чичо Данчо